Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (druga izba)

z dnia 12 marca 2025 r.*

Wzór wspólnotowy – Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do wzoru – Zarejestrowany wzór wspólnotowy przedstawiający żarówkę oświetleniową z diodami elektroluminescencyjnymi – Niewzięcie pod uwagę ujawnienia wcześniejszego wzoru – Artykuł 7 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 6/2002 – Przesłanki – Ciężar dowodu

W sprawie T-66/24

Lidl Vertriebs GmbH & Co. KG, z siedzibą w Anzing (Niemcy), którą reprezentowali T. Dolde, C. Zimmer i M. Hawkins, adwokaci,

strona skarżąca,

przeciwko

Urzędowi Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO), który reprezentował D. Gája, w charakterze pełnomocnika,

strona pozwana,

w której drugą stroną w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą EUIPO, występującą przed Sądem w charakterze interwenienta, była

Liquidleds Lighting Corp., z siedzibą w Tajpej (Tajwan), którą reprezentowała S. Beckmann, adwokat,

SĄD (druga izba),

w składzie: A. Marcoulli (sprawozdawczyni), prezes, W. Valasidis i L. Spangsberg Grønfeldt, sędziowie,

sekretarz: P. Núñez Ruiz, administratorka,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 21 listopada 2024 r.,

wydaje następujący

* Język postępowania: angielski.

Wyrok

1 W skardze opartej na art. 263 TFUE strona skarżąca, Lidl Vertriebs GmbH & Co. KG, wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Trzeciej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 27 listopada 2023 r. (sprawa R 2336/2022-3) (zwanej dalej „zaskarżoną decyzją").

Okoliczności powstania sporu

2 W dniu 25 marca 2021 r. strona skarżąca złożyła w EUIPO wniosek o unieważnienie prawa do wzoru wspólnotowego zarejestrowanego w następstwie zgłoszenia dokonanego w dniu 12 stycznia 2017 r. przez interwenienta, Liquidleds Lighting Corp., który to wzór został przedstawiony w następującym ujęciu:

3 Produkt, którego dotyczy wniosek o unieważnienie prawa do wzoru, a w którym ów wzór, przedstawiony w pkt 2 powyżej, ma zostać zastosowany, należy do klasy 26.04 w rozumieniu Porozumienia ustanawiającego międzynarodową klasyfikację wzorów przemysłowych podpisanego w Locarno dnia 8 października 1968 r., ze zmianami, i odpowiada następującemu opisowi: „Żarówki oświetleniowe z diodami elektroluminescencyjnymi".

4 W uzasadnieniu wniosku o unieważnienie prawa do wzoru powołano się na podstawę określoną w art. 25 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002 z dnia 12 grudnia 2001 r. w sprawie wzorów wspólnotowych (Dz.U. 2002, L 3, s. 1; sprostowanie Dz.U. 2015, L 7, s. 5) w związku z art. 4 ust. 1 oraz art. 5 i 6 tego rozporządzenia.

5 Jako podstawę wniosku o unieważnienie prawa do wzoru wskazano wcześniejszy wzór D1 i wcześniejszy wzór D2.

6 W dniu 23 września 2022 r. Wydział Unieważnień oddalił wniosek o unieważnienie prawa do wzoru.

7 W dniu 28 listopada 2022 r. strona skarżąca wniosła do EUIPO odwołanie od decyzji Wydziału Unieważnień.

8 Zaskarżoną decyzją Izba Odwoławcza oddaliła odwołanie. Stwierdziła ona, po pierwsze, że ujawnienie wcześniejszego wzoru D1 jest objęte zakresem stosowania wyjątku przewidzianego w art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 6/2002, a po drugie, że strona skarżąca nie wykazała ujawnienia wcześniejszego wzoru D2.

Żądania stron

9 Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

– stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;

– obciążenie EUIPO i interwenienta kosztami postępowania.

10 EUIPO wnosi do Sądu o:

– oddalenie skargi;

– obciążenie strony skarżącej kosztami postępowania w wypadku przeprowadzenia rozprawy.

11 Interwenient wnosi do Sądu o:

– oddalenie skargi;

– obciążenie strony skarżącej kosztami postępowania.

Co do prawa

12 Strona skarżąca podnosi jedyny zarzut, dotyczący naruszenia art. 6 ust. 1 lit. b) w związku z art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 6/2002. Zarzut ten składa się w istocie z trzech części, z których pierwsza dotyczy niewłaściwego rozkładu ciężaru dowodu, druga – błędnej analizy dowodów, a trzecia – błędnego zastosowania art. 7 ust. 2 rzeczonego rozporządzenia.

13 Tytułem wstępu należy wskazać, że jak wynika z zakresu jedynego zarzutu oraz z brzmienia skargi w całości, a także jak potwierdziła strona skarżąca na rozprawie, strona ta podważa zaskarżoną decyzję jedynie w zakresie, w jakim dotyczy ona oceny dokonanej przez Izbę Odwoławczą w odniesieniu do wcześniejszego wzoru D1, którego ujawnienie nie zostało wzięte pod uwagę zgodnie z art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 6/2002 w związku z art. 6 tego rozporządzenia. Strona skarżąca nie podważa natomiast oceny dokonanej przez Izbę Odwoławczą w odniesieniu do braku ujawnienia wcześniejszego wzoru D2. W związku z tym przedmiot złożonej skargi ogranicza się do stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim oddalono w niej odwołanie strony skarżącej dotyczące wniosku o unieważnienie prawa do wzoru opartego na wcześniejszym wzorze D1.

Uwagi wstępne w przedmiocie właściwych ram prawnych

14 Na podstawie art. 25 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 6/2002 wzór wspólnotowy może zostać uznany za nieważny, gdy nie spełnia on wymogów art. 4–9 rzeczonego rozporządzenia, a w szczególności wymogu nowości bądź wymogu indywidualnego charakteru, które to wymogi przewidziano, odpowiednio, w art. 5 i 6 tego rozporządzenia.

15 Zgodnie z art. 5 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 6/2002 zarejestrowany wzór uważa się za nowy, jeśli identyczny wzór nie został udostępniony publicznie przed datą złożenia wniosku o rejestrację wzoru, o którego ochronę się wnosi, lub, jeśli wystąpiono o pierwszeństwo, przed datą pierwszeństwa.

16 Zgodnie z art. 6 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 6/2002 zarejestrowany wzór wspólnotowy posiada indywidualny charakter, jeśli całościowe wrażenie, jakie wywołuje on na poinformowanym użytkowniku, różni się od wrażenia, jakie wywiera na takim użytkowniku wzór, który został udostępniony publicznie przed datą dokonania zgłoszenia wzoru do rejestracji lub, jeśli zastrzeżono pierwszeństwo, przed datą pierwszeństwa.

17 W myśl art. 7 ust. 1 rozporządzenia nr 6/2002 uważa się, że wzór został udostępniony publicznie, jeżeli został on opublikowany po zarejestrowaniu lub w inny sposób, lub wystawiony, wykorzystany w handlu lub w inny sposób ujawniony przed datą dokonania zgłoszenia do rejestracji lub – jeśli wystąpiono o zastrzeżenie pierwszeństwa – przed datą pierwszeństwa, z wyjątkiem przypadków, gdy wydarzenia te nie mogły być dostatecznie znane podczas zwykłego toku prowadzenia spraw środowiskom wyspecjalizowanym w danej branży przemysłu działającym w Unii Europejskiej. Wzoru nie uważa się jednak za udostępniony publicznie, jeżeli został on ujawniony jedynie osobie trzeciej pod wyraźnym lub dorozumianym warunkiem zachowania poufności.

18 Jednak motyw 20 rozporządzenia nr 6/2002 wyjaśnia, że niezbędne jest również zezwolenie twórcy lub jego następcy prawnemu na przetestowanie produktów zawierających wzór, dostępnych na rynku, przed podjęciem decyzji, czy wymagana jest ochrona wynikająca z rejestracji wzoru unijnego. W tym celu niezbędne jest zapewnienie, że przypadki ujawnienia wzoru przez twórcę lub jego następcę prawnego nie będą stanowiły przeszkody w ocenie nowości czy indywidualnego charakteru wzoru, o którym mowa.

19 Artykuł 7 ust. 2 rozporządzenia nr 6/2002 stanowi, co następuje:

„Ujawnienie nie jest brane pod uwagę do celów stosowania art. 5 i 6 oraz jeżeli wzór, dla którego wystąpiono o ochronę na zasadach zarejestrowanego wzoru wspólnotowego, został udostępniony publicznie:

a) przez twórcę, jego następcę prawnego lub osobę trzecią w wyniku dostarczonej informacji lub działania podjętego przez twórcę lub jego następcę prawnego; i

b) w okresie 12 miesięcy, poprzedzającym datę dokonania zgłoszenia lub jeśli wystąpiono o zastrzeżenie pierwszeństwa przed datą pierwszeństwa”.

20 I to właśnie w świetle wyżej przypomnianych istotnych przepisów należy badać trzy części jedynego zarzutu podniesionego przez stronę skarżącą, począwszy od części trzeciej.

W przedmiocie części trzeciej jedynego zarzutu, dotyczącej błędnego zastosowania art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 6/2002

21 Strona skarżąca podnosi, że Izba Odwoławcza błędnie zinterpretowała art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 6/2002, gdy stwierdziła, iż nie jest wymagane, aby sporny wzór i wzór ujawniony były identyczne. Wprawdzie Izba Odwoławcza słusznie wskazała, że przepis, o którym mowa, ma zastosowanie również do badania indywidualnego charakteru, jednak przepisu tego nie można rozciągać na przypadki, w których pierwotnie ujawniony wzór różni się od wzoru ostatecznie zarejestrowanego. Zdaniem strony skarżącej rzeczony przepis wymaga identyczności pierwotnie ujawnionego wzoru z wzorem ostatecznie zarejestrowanym, w której braku przewidziany w owym przepisie wyjątek nie może mieć zastosowania. Ponieważ w niniejszej sprawie pierwotnie ujawniony wzór różni się od spornego wzoru, lecz wywołuje takie samo całościowe wrażenie jak sporny wzór, rzeczony przepis nie może mieć zastosowania.

22 EUIPO i interwenient odpierają argumenty strony skarżącej.

23 Na wstępie należy zauważyć, że jak wynika z pkt 19 powyżej, art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 6/2002 wskazuje przede wszystkim, iż „[u]jawnienie nie jest brane pod uwagę do celów stosowania art. 5 i 6 [rzeczonego rozporządzenia", o ile spełnione zostały przewidziane w nim przesłanki. Następnie przepis ten wyjaśnia, iż dotyczy to sytuacji, gdy „wzór, dla którego wystąpiono o ochronę na zasadach zarejestrowanego wzoru wspólnotowego, został udostępniony publicznie". Wreszcie przepis ów wskazuje, że ujawnienie to musi zostać dokonane „przez twórcę [lub] jego następcę prawnego" [art. 7 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 6/2002] i „w okresie 12miesięcy, poprzedzającym datę dokonania zgłoszenia" [art. 7 ust. 2 lit. b) tego rozporządzenia] (zwanym dalej „okresem karencji").

24 Z art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 6/2002 wynika zatem, że przewidziany w tym przepisie wyjątek dotyczący ujawnienia ma zastosowanie zarówno w odniesieniu do warunku ochrony przewidzianego w art. 5 rzeczonego rozporządzania i dotyczącego „nowości" wzoru, jak i w odniesieniu do warunku ochrony przewidzianego w art. 6 tego rozporządzenia i dotyczącego „indywidualnego charakteru" wzoru.

25 Co się tyczy wspomnianych warunków ochrony, należy przypomnieć, że w rozumieniu art. 5 i 6 rozporządzenia nr 6/2002, po pierwsze, nowość wzoru oznacza, iż identyczny wzór nie został udostępniony publicznie, a po drugie, iż indywidualny charakter wzoru oznacza, że całościowe wrażenie, jakie wywołuje on na poinformowanym użytkowniku, różni się od wrażenia, jakie wywiera wzór, który został udostępniony publicznie.

26 I tak, brak nowości w rozumieniu art. 5 rozporządzenia nr 6/2002 oznacza, że ujawniono wzór identyczny, a brak indywidualnego charakteru w rozumieniu art. 6 tego rozporządzenia oznacza, że ujawniono wzór wywołujący takie samo całościowe wrażenie na poinformowanym użytkowniku.

27 Zatem z art. 5 i 6 rozporządzenia nr 6/2002 w związku z art. 7 ust. 2 tego rozporządzenia wynika, że jeśli przesłanki przewidziane w tym ostatnim przepisie zostały spełnione, to nie jest brane pod uwagę ujawnienie identycznego wzoru (do celów stosowania art. 5 rzeczonego rozporządzenia) lub wzoru wywołującego takie samo całościowe wrażenie (do celów stosowania art. 6 tego rozporządzenia).

28 W związku z tym stosowanie art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 6/2002 w związku z art. 6 tego rozporządzenia polega między innymi na tym, że ujawnienie, które może nie zostać wzięte pod uwagę w ramach badania indywidualnego charakteru, dotyczy wcześniejszego wzoru, który wywołuje takie samo całościowe wrażenie jak sporny wzór. Wyłącznie bowiem wtedy, gdy rozpatrywany wyjątek stosuje się w związku z art. 5 rzeczonego rozporządzenia w ramach badania nowości, ujawnienie, które może nie zostać wzięte pod uwagę, dotyczy wcześniejszego wzoru identycznego ze spornym wzorem.

29 Ponadto brak indywidualnego charakteru może także wynikać, konkretnie, z ujawnienia wcześniejszego identycznego wzoru, ponieważ taki wzór nie może wywołać innego całościowego wrażenia. Spełnienie wymogu indywidualnego charakteru wymaga bowiem dużo większej odróżnialności spornego wzoru od jakiegokolwiek wcześniejszego wzoru niż spełnienie wymogu nowości, i dlatego wzór, który nie jest nowy, tym bardziej nie może mieć indywidualnego charakteru [zob. wyrok z dnia 27 kwietnia 2022 r., Group Nivelles/EUIPO – Easy Sanitary Solutions (Odpływ liniowy prysznica), T-327/20, EU:T:2022:263, pkt 170 i przytoczone tam orzecznictwo]. Zatem nawet jeżeli brak nowości jest decydującą okolicznością świadczącą o braku indywidualnego charakteru (wyrok z dnia 27 kwietnia 2022 r., Odpływ liniowy prysznica, T-327/20, EU:T:2022:263, pkt 171), to jednak pozostaje faktem, iż warunek dotyczący indywidualnego charakteru jako taki nie wymaga braku ujawnienia wcześniejszego identycznego wzoru, lecz wcześniejszego wzoru wywołującego takie samo całościowe wrażenie.

30 Tym samym art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 6/2002 w związku z art. 6 tego rozporządzenia odnosi się do niewzięcia pod uwagę ujawnienia wcześniejszego wzoru wywołującego takie samo całościowe wrażenie jak sporny wzór.

31 Ponadto w przeciwieństwie do tego, co twierdzi strona skarżąca, odniesienia rozpatrywanego przepisu do sytuacji, gdy „wzór, dla którego wystąpiono o ochronę na zasadach zarejestrowanego wzoru wspólnotowego, został udostępniony publicznie”, nie można interpretować w ten sposób, że oznacza ono, iż wzór udostępniony publicznie (którego ujawnienie może nie zostać wzięte pod uwagę, jeżeli dwie przesłanki przewidziane w tym przepisie zostaną spełnione) powinien być „identyczny” ze spornym wzorem lub być „tym samym” wzorem co sporny wzór, nie biorąc przy tym pod uwagę ogólnego sformułowania owego przepisu, jego kontekstu i celu.

32 Należy bowiem przypomnieć, że interpretacja pojęcia z prawa Unii wymaga wzięcia pod uwagę nie tylko brzmienia odpowiedniego przepisu, w którym pojęcie to figuruje, lecz również kontekstu, w jaki się ono wpisuje, oraz celów regulacji, której stanowi ono część (wyrok z dnia 24 listopada 2011 r., Circul Globus Bucureşti, C-283/10, EU:C:2011:772, pkt 32).

33 I tak, należy wskazać, że w sformułowaniu art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 6/2002 nie użyto słowa „identyczny”, że nie odwołano się do pojęcia „identyczności” oraz że przepis ów również nie zawiera wyrażenia „ten sam wzór”. Tymczasem gdyby prawodawca Unii zamierzał ograniczyć stosowanie rozpatrywanego wyjątku do ujawnienia „identycznego” wzoru lub „tego samego” wzoru, wskazałby on na to wyraźnie, tak jak uczynił to w innym kontekście w art. 41 ust. 1 tego rozporządzenia, gdy odniósł się do „tego samego wzoru”.

34 Natomiast poprzez odniesienie się w sposób bardziej ogólny do ujawnienia zarejestrowanego wzoru prawodawca Unii wydaje się ograniczać do powiązania, bez wątpienia ścisłego, zarejestrowanego wzoru z wzorem ujawnionym wcześniej przez osoby, o których mowa w art. 7 ust. 2 lit. a) rzeczonego rozporządzenia, w okresie karencji, o którym mowa w art. 7 ust. 2 lit. b) tego rozporządzenia. Jednak sformułowanie art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 6/2002 nie pozwala

samo w sobie wykluczyć, że takie powiązanie może formalnie istnieć zarówno w wypadku, gdy owe wzory są identyczne, jak i w wypadku, gdy wywołują one takie samo całościowe wrażenie, biorąc pod uwagę również kontekst, w jaki wpisuje się rozpatrywany przepis i, bardziej ogólnie, cel tego przepisu.

35 Co się tyczy, po pierwsze, kontekstu, w jaki wpisuje się rozpatrywany przepis, wystarczy przypomnieć, że jak wskazano w pkt 24–28 powyżej, art. 7 ust. 2 rozporządzenia 6/2002, tak samo zresztą jak art. 7 ust. 1 rzeczonego rozporządzenia, odwołuje się zarówno do art. 5, jak i do art. 6 tego rozporządzenia, a tym samym do badania zarówno nowości, jak i indywidualnego charakteru spornego wzoru. To samo dotyczy motywu 20 rozporządzenia nr 6/2002, którego zakres przypomniano w pkt 18 powyżej. Tymczasem do celów badania indywidualnego charakteru spornego wzoru ujawnienie, które może nie zostać wzięte pod uwagę na podstawie art. 7 ust. 2 rzeczonego rozporządzenia, dotyczy wzoru wywołującego to samo całościowe wrażenie co sporny wzór.

36 Co się tyczy, po drugie, celu tego przepisu, celem wyjątku przewidzianego w art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 6/2002 jest ochrona interesów twórcy i jego następcy prawnego [wyrok z dnia 26 kwietnia 2023 r., Activa – Grillküche/EUIPO – Targa (Urządzenie do grillowania), T-757/21, EU:T:2023:216, pkt 28]. Celem art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 6/2002 jest bowiem umożliwienie twórcy lub jego następcy prawnemu prezentowania wzoru na rynku przez okres 12 miesięcy przed koniecznością dopełnienia przez niego formalności zgłoszeniowych. Zatem podczas tego okresu twórca lub jego następca prawny mogą upewnić się co do komercyjnego powodzenia danego wzoru przed poniesieniem kosztów związanych z rejestracją, bez obawy, że na ujawnienie, które miało miejsce przy tej okazji, można będzie skutecznie powoływać się podczas postępowania w sprawie unieważnienia prawa do wzoru wszczętego po ewentualnej rejestracji rozpatrywanego wzoru [wyrok z dnia 14 czerwca 2011 r., Sphere Time/OHIM – Punch (Zegarek przymocowany do smyczy), T-68/10, EU:T:2011:269, pkt 24, 25].

37 Ponadto należy przypomnieć, że zgodnie z motywem 7 rozporządzenia nr 6/2002 system ochrony wzorów wspólnotowych ma na celu wspieranie innowacji i rozwoju nowych produktów oraz inwestycji w ich produkcję.

38 Otóż realizacja celów przypomnianych w pkt 18, 36 i 37 powyżej byłaby zagrożona, gdyby po przetestowaniu wzoru na rynku twórca lub jego następca prawny, chcąc skorzystać z okresu karencji, byli w każdej sytuacji zmuszani do zgłaszania do rejestracji wzoru pierwotnie testowanego na rynku, bez możliwości uwzględnienia konkretnych wyników owego testu, w celu wprowadzenia w rzeczonym wzorze ewentualnych zmian, koniecznych do zapewnienia sukcesu komercyjnego, a zatem bez możliwości zgłoszenia do rejestracji wzoru, który nie będąc identyczny, wywoływałby to samo całościowe wrażenie co wzór pierwotnie testowany na rynku.

39 Wykładnia, za którą opowiada się strona skarżąca, oznaczałaby bowiem, że przy rejestracji wzoru, który nie byłby identyczny z wzorem testowanym na rynku, twórca lub jego następca prawny narażaliby się na to, iż ujawnienie przez nich samych, w okresie karencji, owego wcześniejszego wzoru zostanie w postępowaniu w sprawie unieważnienia prawa do wzoru wykorzystane przeciwko nim.

40 Taka wykładnia byłaby zatem sprzeczna z celem art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 6/2002 i, ogólniej, z celem systemu ochrony wzorów wspólnotowych, którym jest umożliwienie twórcy przetestowania wzoru na rynku i wspieranie innowacji oraz rozwoju produktów.

41 Z całości powyższych rozważań wynika, że w przeciwieństwie do tego, co podnosi strona skarżąca, stosowanie art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 6/2002 w związku z art. 6 tego rozporządzenia nie wymaga, aby wcześniejszy wzór, którego ujawnienie może nie zostać wzięte pod uwagę, był identyczny ze spornym wzorem.

42 Część trzecią jedynego zarzutu należy zatem oddalić.

W przedmiocie części pierwszej jedynego zarzutu, dotyczącej niewłaściwego rozkładu ciężaru dowodu

43 Strona skarżąca podnosi, że to do strony, która powołuje się na wyjątek przewidziany w art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 6/2002, należy udowodnienie, iż wyjątek ten ma zastosowanie i że przesłanki jego zastosowania zostały spełnione. Tymczasem w niniejszej sprawie Izba Odwoławcza przeniosła całość ciężaru dowodu na stronę skarżącą. Zważywszy na to, że interwenient nie sprostał spoczywającemu na nim ciężarowi dowodu, strona skarżąca nie była zobowiązana do podważania zastosowania rzeczonego przepisu.

44 EUIPO i interwenient odpierają argumenty strony skarżącej.

45 Tytułem wstępu należy przypomnieć, że kiedy wnoszący o unieważnienie podnosi podstawę unieważnienia przewidzianą w art. 25 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 6/2002, to do niego należy przedstawienie dowodów pozwalających wykazać, że sporny wzór nie spełnia wymogów art. 4–9 tego rozporządzenia (wyrok z dnia 21 września 2017 r., Easy Sanitary Solutions i EUIPO/Group Nivelles, C-361/15 P i C-405/15 P, EU:C:2017:720, pkt 60).

46 W szczególności przywołane dowody muszą umożliwić wykazanie w sposób wystarczający pod względem prawnym, że wcześniejszy wzór został rzeczywiście udostępniony publicznie przed datą dokonania zgłoszenia spornego wzoru do rejestracji [wyrok z dnia 21 czerwca 2018 r., Haverkamp IP/EUIPO – Sissel (Wzór powierzchni plaży z kamyków), T-228/16, niepublikowany, EU:T:2018:369, pkt 27].

47 Natomiast aby art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 6/2002 miał zastosowanie w ramach postępowania w sprawie unieważnienia prawa do wzoru, właściciel wzoru będącego przedmiotem wniosku o unieważnienie musi wykazać, że jest on twórcą wzoru przywoływanego w celu uzasadnienia wspomnianego wniosku albo następcą prawnym tego twórcy (wyrok z dnia 14 czerwca 2011 r., Zegarek przymocowany do smyczy, T-68/10, EU:T:2011:269, pkt 26), że wzór ten został ujawniony przez niego samego lub osobę trzecią w wyniku dostarczonej informacji lub działania podjętego przez twórcę i że owo ujawnienie nastąpiło w okresie karencji.

48 W pkt 32 i 33 zaskarżonej decyzji Izba Odwoławcza wskazała najpierw, że dowody przedstawione przez stronę skarżącą na poparcie wniosku o unieważnienie prawa do wzoru wykazały ujawnienie wcześniejszego wzoru D1, które to ujawnienie nie zostało zresztą zakwestionowane przez interwenienta.

49 Dalej, w pkt 34 zaskarżonej decyzji, Izba Odwoławcza wyjaśniła, że interwenient podniósł jednak, iż wyjątek przewidziany w art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 6/2002 należy zastosować. W tym względzie w pkt 36 zaskarżonej decyzji Izba Odwoławcza wskazała, że to do strony powołującej się na stosowanie rzeczonego wyjątku należy dostarczenie odpowiednich dowodów. W pkt 37

zaskarżonej decyzji Izba Odwoławcza dodała, że gdyby strona wnosząca o unieważnienie prawa do znaku zamierzała podważyć zastosowanie tego przepisu, musiałaby ona przedstawić dowody na poparcie swojego stanowiska.

50 Wreszcie, na podstawie tych założeń, w pkt 38–42 i 44–49 zaskarżonej decyzji Izba Odwoławcza poddała analizie zarówno dowody przedstawione przez interwenienta na poparcie zastosowania wyjątku przewidzianego w art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 6/2002, jak i uwagi przedstawione przez stronę skarżącą w celu podważenia zastosowania tego wyjątku. Izba Odwoławcza stwierdziła zatem w pkt 43 i 50 zaskarżonej decyzji, po pierwsze, że wyjątek przywołany przez interwenienta ma zastosowanie w niniejszej sprawie, oraz po drugie, że strona skarżąca nie przedstawiła żadnej podstawy do podważenia tego wniosku.

51 W pierwszej kolejności należy zauważyć, że zgodnie z orzecznictwem przywołanym w pkt 45–47 powyżej najpierw do strony skarżącej należy wykazanie, że sporny wzór nie spełnia warunków ochrony, a zwłaszcza, na początku, że wcześniejszy wzór został udostępniony publicznie. Następnie, w związku z ujawnieniem wcześniejszego wzoru, do interwenienta – w stosownym wypadku – należy powołanie się na wyjątek przewidziany w art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 6/2002 i wykazanie spełnienia przesłanek zastosowania owego wyjątku.

52 Otóż, jak wynika z pkt 48–50 powyżej, właśnie zgodnie z tymi zasadami i po stwierdzeniu, że wcześniejszy wzór D1 został udostępniony publicznie, czego interwenient nie zakwestionował, Izba Odwoławcza zbadała, w świetle dowodów przedstawionych przez interwenienta, możliwość zastosowania przywołanego przez niego wyjątku przewidzianego w art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 6/2002.

53 W drugiej kolejności, jak wynika z zaskarżonej decyzji oraz z pkt 49 i 50 powyżej, Izba Odwoławcza poddała również analizie uwagi przedstawione przez stronę skarżącą w celu podważenia zastosowania rzeczonego wyjątku.

54 Otóż poprzez poddanie analizie uwag przedstawionych w tym celu przez stronę skarżącą oraz ewentualnych dowodów dostarczonych przez nią na poparcie owych uwag Izba Odwoławcza nie przeniosła ciężaru dowodu na stronę skarżącą, lecz zastosowała ogólną zasadę ochrony prawa do obrony, a dokładniej art. 62 rozporządzenia nr 6/2002, który stanowi szczególne zastosowanie tej zasady. Zdanie drugie tego przepisu przewiduje bowiem, że decyzje EUIPO opierają się wyłącznie na podstawach lub materiale dowodowym, co do których strony zainteresowane miały możliwość przedstawienia swoich uwag [zob. analogicznie wyrok z dnia 21 kwietnia 2021 r., Hasbro/EUIPO – Kreativni Dogadaji (MONOPOLY), T-663/19, EU:T:2021:211, pkt 119]. Zresztą należy stwierdzić, że strona skarżąca nie powołała się przed Sądem na naruszenie ani wspomnianej zasady, ani rzeczonego przepisu.

55 Ponadto wbrew temu, co sugeruje strona skarżąca, możliwość skutecznego przedstawienia przez nią uwag nie jest uzależniona od tego, czy wyjaśnienia i dowody dostarczone przez interwenienta w celu uzasadnienia zastosowania art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 6/2002 osiągają jakiś określony poziom wiarygodności i spójności. Przeciwnie, to właśnie poprzez swoje uwagi strona skarżąca ma możliwość przedstawienia instancjom EUIPO powodów, dla których jej zdaniem rzeczone wyjaśnienia i dowody dostarczone przez interwenienta nie są ani wiarygodne, ani spójne. W związku z tym podnoszona okoliczność, że wyjaśnienia i dowody dostarczone przez interwenienta są według strony skarżącej mało wiarygodne i niespójne, nie stała na przeszkodzie skutecznemu przedstawieniu przez tę stronę uwag ani nie spowodowała odwrócenia ciężaru dowodu na jej niekorzyść.

56 Niewątpliwie w pkt 37 zaskarżonej decyzji Izba Odwoławcza zdawała się sugerować, że strona, która zamierza podważyć zastosowanie wyjątku przewidzianego w art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 6/2002, powinna przedstawić dowody na poparcie swojego stanowiska. Jednak wskazania tego, choć niestety nie jest ono zbyt jasne, nie można rozumieć jako wymagania od takiej strony, jak w niniejszej sprawie od strony skarżącej, aby koniecznie przedstawiła dowody na poparcie swoich uwag, ponieważ może się ona ograniczyć w stosownym wypadku do sformułowania uwag dotyczących wyjaśnień i dowodów przedstawionych przez stronę, która powołuje się na stosowanie rzeczonego wyjątku.

57 Tak czy inaczej należy przypomnieć, że w niniejszej sprawie Izba Odwoławcza poddała analizie zarówno wyjaśnienia i dowody przedstawione przez interwenienta w celu uzasadnienia zastosowania art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 6/2002, jak i uwagi przedstawione przez stronę skarżącą w celu podważenia zastosowania tego przepisu.

58 Z powyższych rozważań wynika, że w przeciwieństwie do tego, co podnosi strona skarżąca, Izba Odwoławcza nie naruszyła prawa w zakresie rozkładu ciężaru dowodu ani nie przeniosła niesłusznie owego ciężaru na stronę skarżącą.

59 Część pierwszą jedynego zarzutu należy zatem oddalić.

W przedmiocie części drugiej jedynego zarzutu, dotyczącej błędnej analizy dowodów

60 Strona skarżąca podnosi, że Izba Odwoławcza popełniła błąd, gdy oparła się na przedstawionych przez interwenienta dowodach, które zdaniem strony skarżącej były niespójne. Po pierwsze, wzór, który miał zostać ujawniony podczas targów w marcu 2016 r. (przedstawiony w postępowaniu przed EUIPO w załączniku R8), oraz sporny wzór nie są identyczne, ponieważ wykazują kilka różnic w odniesieniu do czubka żarnika, liczby zwojów, wysokości szklanego słupka i położenia końcówki żarnika. Po drugie, oświadczenie świadka (przedstawione w postępowaniu przed EUIPO w załączniku R10) zawiera błędne informacje, ponieważ ilustracja żarówki widniejąca w załączniku 1 do owego oświadczenia nie jest identyczna ze spornym wzorem, gdyż wykazuje ona ewidentne różnice w odniesieniu do wypoziomowania zwoju, przebiegu żarnika, ostatecznego położenia żarnika i całkowitej wysokości zwojów. Po trzecie, wcześniejszy wzór D1 oraz sporny wzór nie są identyczne. Z jednej strony szklane słupki różnią się długością, a położenie oraz przebieg górnej części zwoju są odmienne. Z drugiej strony różnic w kształcie żarnika nie można wyjaśniać okolicznością, że żarówki świecą i że światło powoduje odbicia na szkle. Wreszcie, według strony skarżącej, ponieważ z dowodów wynika, że istnieją cztery różne żarówki ze spiralnym żarnikiem (żarówki przedstawione w spornym wzorze, we wcześniejszym wzorze D1, w załączniku R8 i w załączniku R10), Izba Odwoławcza powinna była stwierdzić, że dowody są niespójne i niejednoznaczne.

61 EUIPO i interwenient odpierają argumenty strony skarżącej.

62 Tytułem wstępu należy wskazać, że strona skarżąca twierdzi zatem co do istoty, po pierwsze, że wcześniejszy wzór D1 oraz sporny wzór nie są identyczne, a po drugie, że żarówki widniejące w załącznikach R8 i R10 różnią się od żarówek przedstawionych w spornym wzorze.

63 W pierwszej kolejności należy zauważyć, że argument strony skarżącej dotyczący braku identyczności spornego wzoru z wcześniejszym wzorem D1 pozostaje w wyraźnej sprzeczności z treścią złożonego do EUIPO przez nią samą wniosku o unieważnienie prawa do wzoru, w ramach którego to wniosku strona skarżąca podniosła, że rzeczone wzory są identyczne.

Zapytana o tę kwestię na rozprawie, strona skarżąca wyjaśniła, że według niej wzory te są identyczne jedynie w rozumieniu art. 5 rozporządzenia nr 6/2002. Tymczasem wystarczy wskazać, że ocena identyczności dwóch wzorów nie może różnić się w zależności od branych pod uwagę przepisów rzeczonego rozporządzenia, a mianowicie z jednej strony art. 5 rzeczonego rozporządzenia, a z drugiej – art. 7 ust. 2 owego rozporządzenia w związku z art. 6 tego samego rozporządzenia.

64 Ponadto należy zauważyć, że argumentacja strony skarżącej opiera się na błędnym założeniu.

65 Jak wynika z dokonanego w pkt 23–41 powyżej badania części trzeciej jedynego zarzutu, stosowanie art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 6/2002 w związku z art. 6 tego rozporządzenia nie wymaga bowiem, aby wcześniejszy wzór (którego ujawnienie może nie zostać wzięte pod uwagę) był identyczny ze spornym wzorem. Przeciwnie, z rzeczonych przepisów wynika, że odnoszą się one również do ujawnienia wcześniejszego wzoru wywołującego to samo całościowe wrażenie co sporny wzór.

66 Poza tym, tak czy inaczej, w zakresie, w jakim argumenty strony skarżącej zmierzają do stwierdzenia, że kolidujące ze sobą wzory, mimo że wywołują to samo całościowe wrażenie, wykazują różnice niepozwalające stwierdzić, że są one identyczne, argumenty te należy odrzucić jako pozbawione znaczenia dla stosowania art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 6/2002.

67 Z orzecznictwa wynika bowiem, że kwestia dotycząca ujawnienia wcześniejszego wzoru jest nie tylko kwestią zasadniczą, lecz także kwestią wstępną, której rozstrzygnięcie jest niezbędne do celów poprawnego zastosowania art. 5 i 6 rozporządzenia nr 6/2002 [wyrok z dnia 23 października 2018 r., Mamas and Papas/EUIPO – Wall-Budden (Osłona na łóżeczko), T-672/17, niepublikowany, EU:T:2018:707, pkt 30]. Zatem zgodnie z art. 5 i 6 rozporządzenia nr 6/2002 dany wzór podlega porównaniu z innym wzorem w celu stwierdzenia jego nowości oraz w celu ustalenia jego indywidualnego charakteru tylko wówczas, gdy ten inny wzór został udostępniony publicznie (wyrok z dnia 21 września 2017 r., Easy Sanitary Solutions i EUIPO/Group Nivelles, C-361/15 P i C-405/15 P, EU:C:2017:720, pkt 127) i gdy wzięcie pod uwagę tego ujawnienia nie jest wykluczone na podstawie art. 7 ust. 2 tego rozporządzenia.

68 Zatem argumenty strony skarżącej dotyczące porównania spornego wzoru z wcześniejszym wzorem D1 nie mogą w żadnym wypadku podważyć oceny Izby Odwoławczej, w myśl której ujawnienie wcześniejszego wzoru D1 zostało dokonane przez osobę trzecią w wyniku dostarczonej informacji lub działania podjętego przez twórcę, i to w okresie karencji, zgodnie z art. 7 ust. 2 lit. a) i b) rozporządzenia nr 6/2002. Taka ocena Izby Odwoławczej, odnosząca się do przesłanek zastosowania owego przepisu, dotyczy bowiem okoliczności ujawnienia wcześniejszego wzoru D1 i nie ma związku z kwestią, czy kolidujące ze sobą wzory są identyczne lub wywołują to samo całościowe wrażenie w rozumieniu art. 5 i 6 tego rozporządzenia.

69 W drugiej kolejności argumenty strony skarżącej, w których twierdzi ona, że dowody przedstawione przed EUIPO przez interwenienta w załącznikach R8 i R10 są niespójne, ponieważ przedstawiają one żarówki inne niż te przedstawione w spornym wzorze, należy również odrzucić jako pozbawione znaczenia dla stosowania art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 6/2002. Badanie dokonane przez Izbę Odwoławczą w tym względzie nie miało bowiem na celu ustalenia, czy dowody dostarczone EUIPO przez interwenienta przedstawiają wzory identyczne lub wywołują to samo całościowe wrażenie co sporny wzór, lecz raczej – czy dowody te wykazują, iż wcześniejszy wzór został ujawniony ze spełnieniem przesłanek przewidzianych w rzeczonym przepisie.

70 I tak, w niniejszej sprawie, na podstawie badania dowodów przedstawionych przez interwenienta, Izba Odwoławcza stwierdziła w pkt 42 i 43 zaskarżonej decyzji, że owe dowody wykazują, iż ujawnienie wcześniejszego wzoru D1 zostało dokonane przez przedsiębiorstwo trzecie w wyniku informacji dostarczonej przez interwenienta i że w związku z tym, ponieważ wyjątek przewidziany w art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 6/2002 ma zastosowanie, ujawnienie wcześniejszego wzoru D1 nie może zostać wzięte pod uwagę.

71 Bez wątpienia w pkt 47 zaskarżonej decyzji, w odpowiedzi na argument strony skarżącej, Izba Odwoławcza wskazała, że z załącznika R8 wynika, iż „wzór zaprezentowany na targach w Niemczech wywoływał to samo całościowe wrażenie co sporny [wzór]". Jednak należy stwierdzić, że Izba Odwoławcza nie była w żaden sposób zobowiązana do dokonania takiej oceny, która to ocena nie miała zresztą wpływu na badanie spełnienia przesłanek przewidzianych w art. 7 ust. 2 lit. a) i b) rozporządzenia nr 6/2002. Dowody przedstawione przed EUIPO przez interwenienta w celu uzasadnienia zastosowania rzeczonego przepisu nie dotyczą bowiem spornego wzoru, lecz okoliczności ujawnienia wcześniejszego wzoru D1.

72 Zatem w przeciwieństwie do tego, co podnosi w sposób niejasny lub niczym niepoparty strona skarżąca, porównanie żarówek widniejących w załącznikach R8 i R10 ze spornym wzorem nie może w żaden sposób wykazać podnoszonego nierzetelnego lub nieprawdziwego charakteru informacji dostarczonych przez interwenienta w przedmiocie okoliczności ujawnienia wcześniejszego wzoru D1.

73 Z powyższych rozważań wynika, że argumenty strony skarżącej nie mogą podważyć badania dowodów dokonanego przez Izbę Odwoławczą ani, bardziej ogólnie, oceny Izby Odwoławczej odnośnie do spełnienia w niniejszym przypadku przesłanek przewidzianych w art. 7 ust. 2 lit. a) i b) rozporządzenia nr 6/2002.

74 Drugą część jedynego zarzutu należy zatem oddalić.

75 Biorąc pod uwagę wszystkie powyższe rozważania, ponieważ jedyny zarzut strony skarżącej jest bezzasadny, skargę należy oddalić w całości.

W przedmiocie kosztów

76 Zgodnie z art. 134 § 1 regulaminu postępowania przed Sądem kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę.

77 Ponieważ przeprowadzono rozprawę, a strona skarżąca przegrała sprawę, należy – zgodnie z żądaniem EUIPO i interwenienta – obciążyć ją kosztami postępowania.

Z powyższych względów

SĄD (druga izba)

orzeka, co następuje:

1) Skarga zostaje oddalona.

2) Lidl Vertriebs GmbH & Co. KG zostaje obciążona kosztami postępowania.

Marcoulli Valasidis Spangsberg Grønfeldt

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 12 marca 2025 r.

Podpisy